

ЗАЩО ПРИКАЗКАТА ИЗБЪГА ОТЪ ХОРАТА

— Кой плаче?... Тихо!... Чувате ли? !

— Ахъ ти, катеричке, какво шумолишъ тамъ? Стой мирно! Не приказвайте, нека да чуемъ кой плаче!

Умълча се гората. Услушаха се горскитъ животни. Пиленцата престанаха да чуруликатъ. Изведнажъ дотърча запъхтѣнъ Зайо и каза:

— Ей тамъ на края на гората седи и плаче.

— Кой плаче? — запитаха всички!

— Охъ, горкичката, каква е станала!

— Ама кажи най-сетне кой?

— Приказката!..

— Какъ?... Приказката ли?... Защо плаче?

— Изгонили я отъ града.

Смаяха се всички. Зашепнаха:

— Боже, Боже, да изгонятъ приказката! Най-хубавото нѣщо на този свѣтъ. Ами какъ децата сж позволили това нѣщо?

— Нищо не казва. Захлупила глава въ тревата и плаче.

— Да отидемъ да я попитаме.

Тръгнаха горскитъ жители, хвъркнаха надъ тѣхъ птичките. Зайко върви напредъ и ги води. Намѣриха приказката въ най-голѣмия гжсталакъ. Синята ѝ рокличка измачкана, златнитъ ѝ обуца скжсани, а руситъ ѝ коси разпилѣни. Като я видѣха такава, всички се натжжиха. А тя плаче, плаче. Зайчето изтриваше очичките си. Сълзи течеха по кафявитъ бузки и на катеричката. А пиленцата мигаха, мигаха и хъ да заплачатъ. Зайчето побутна полека приказката. Тя вдигна глава. Като видѣ около себе си толкова много животинки и пиленца, изтри сълзитъ си. Всички се засмѣха, цвѣтята разтвориха чашките си и тѣй хубаво замирисаха. Приказката се усмихна и каза:

— Колко сте добри вие, а децата вече не искатъ да ме слушатъ!

— О, не говори така, приказчице. Какъ да не те искатъ децата? Ами нали тѣ отъ всичко най-много обичатъ приказките?

— Сега вече не обичатъ!

— Защо? Какво е станало съ тѣхъ?

— Нѣматъ време за приказки.